

La Pretenza biedt naast hilariteit ook de nodige ernst

In *La pretenza* van schrijvers- en regisseursduo Jan Hulst en Kasper Tarenskeen, is er een perfecte balans tussen hilariteit en ernst.

[Elise van Dam](#) 23 september 2019, 14:02

© Sanne Peper

Scène uit La pretenza. Beeld Sanne Peper

“Later zal dit allemaal van jou zijn,” houdt Don Fabrizio (Kees Hulst) zijn zoon voor vanuit zijn bruine fauteuil in de proloog van *La pretenza*. Hij heeft het over het paleis met duizend kamers, grenzend aan de zee, die op een scherm achter de openslaande deuren wordt geprojecteerd. Maar twintig jaar later staat de adel op het punt te vallen en dragen de vergeelde muren de sporen van verval.

Schrijvers- en regisseursduo Jan Hulst en Kasper Tarenskeen baseerde zich losjes op *Il gattopardo*, het boek van Tomasi di Lampedusa en de gelijknamige verfilming van Luchino Visconti. De namen, de 19de-eeuwse strijd rond de eenwording van Italië en een metershoog portret van Claudia Cardinale verwijzen naar dat bronmateriaal, maar verder husselen Hulst en Tarenskeen als vanouds met taal, tijd en personages. Dialogen schieten spitsvondig van lambriseringen naar dj’s en hun ‘usb-stokken’.

In het paleis wentelt de adel zich in gerijpte prosciutto en beeldspraak, maar daarbuiten mort het proletariaat en is revolutionair Garibaldi bezig de vorstendommen omver te werpen als dominostenen. En niemand luistert meer naar de aria's van Puccini. "Ik begrijp het niet. Ik begrijp het niet," mompelt Don Fabrizio. Prachtig is Hulst in zijn onvermogen de veranderende realiteit te vatten, soms komisch uit zijn slof schietend, als een laatste stuiptrekking.

Intussen tracht zijn stuntelige zoon Paolo zich vast te klampen aan de nieuwe werkelijkheid. Thomas Höppener speelt hem heerlijk haperend, zich verslikkend in aanvankelijk zijn pogingen als zijn vader te zijn en vervolgens als hij juist probeert zich van hem te onderscheiden.

Waar in de vorige voorstelling *Assad* de ironische referenties zo alomtegenwoordig waren dat ze de thematiek dwarszaten, is de balans hier uitstekend. Tussen alle hilariteit is ruimte voor rust en ernst.

En tussen de spot schemert compassie, want wanneer de verf van de muren is gebladderd en de rollen zijn uitgespeeld, zijn het eigenlijk net mensen.

Theater: La pretenza

Door Jan Hulst & Kasper Tarenskeen/Frascati producties/Toneelgroep Oostpool

Gezien 20/9 Frascati

Te zien aldaar t/m 28/9